AFP

ایرانیان خارج‌نشین در ۱۰ کشور دنیا از تجربه زندگی‌شان در بحران کرونا می‌گویند

قرنطینه دور از خانه

[زهرا جعفرزاده] پاریس‌نشینان از قوانین سفت و سخت می‌گویند، از جریمه‌های چند صد یورویی برای خارج شدن بی‌دلیل از خانه: «هر روز ۲۴ هزار نفر در کل فرانسه به دلیل رعایت‌نکردن قوانین جریمه می‌شدند.» آنها که ساکن بزرگ‌ترین شهر آلمان هستند در اوج بحران کرونا درگیری شهروندان جلوی فروشگاه‌ها را می‌دیدند برای خرید بیشتر. حالا هم هر روز قانون جدیدی برایشان در نظر گرفته می‌شود: «آلمانی‌ها به قانون و جریمه عادت دارند.» آنها که سال‌هاست هوای گوتنبرگ را نفس می‌کشند، از خونسردی مسئولان دولتی کلافه شده‌اند و از مردمی که اگر ماسک زده باشی، به تمسخر نگاهت می‌کنند. مهاجران ایتالیا وحشت‌زدگی اهالی رم و میلان در خاطرشان حک شده: «ایتالیایی‌ها مثل ایرانیان به بحران عادت ندارند.» وضع نیوزیلندی‌ها و اهالی مالزی اما متفاوت از کشورهای دیگر است. ویروس در همان روزهای اول با قرنطینه‌های شدید و طولانی کنترل شد: «مردم همان کاری را می‌کنند که دولت از آنها می‌خواهد.» ساکنان لندن شرایط متفاوتی داشتند؛ ایمنی جمعی در این کشور جواب نداد و محدودیت‌هایشان هر روز شکل تازه‌ای به خود می‌گیرد. آمریکایی‌ها درست مثل ایرانیان رفتار می‌کنند، بی‌نظم و خارج از قاعده و قانون. ایرانیان خارج‌نشین از تجربه زندگی کرونایی به دور از کشور و خانواده‌شان می‌گویند. آنها تمام این مدت یک چشم‌شان به اخبار ایران بوده و چشم دیگرشان به سیاست‌هایی که قرار بود در کشور دیگر اعمال شود. آنها با اخباری که از شیوع و وضعیت بیمارستان‌ها و کفن و دفن‌ها می‌شنیدند، نگران خانواده‌هایشان در ایران بودند.

جریمه و قوانین سخت مردم فرانسه را خانه‌نشین کرد

تا چند وقت پیش آمار کل مرگ‌ومیرهای کووید-۱۹ در فرانسه ۱۹ هزار و ۷۱۸ نفر اعلام شده بود و ۱۵۲ هزار و ۹۷۸ نفر هم شمار مبتلایان بود. با اینکه اعلام می‌شود روند کلی شیوع بیماری در فرانسه رو به کاهش است اما موارد ابتلا همچنان بالاست. سمیرا ساکن شهری در نزدیکی پاریس است و چند ماه پیش از شیوع کرونا برای ادامه تحصیل به این کشور مهاجرت کرده است. در میانه ترم بود که کرونا شیوع پیدا و او و هم‌کلاسی‌هایش را خانه‌نشین کرد. سمیرا دور از خانواده در این بحران زندگی متفاوتی را تجربه می‌کند: «از هفدهم مارس در فرانسه اعلام قرنطینه شد. از همان ابتدا هم به مردم گفته شد نباید از خانه خارج شوند. خروج تنها در صورت ورزش، خرید مواد غذایی و سرکشی به پدر و مادر سالمند امکان‌پذیر بود. برای کنترل رفت‌وآمدها برگه‌هایی در نظر گرفته شده بود که افراد دلیل خارج شدن از خانه، تاریخ و آدرس خانه‌شان را یادداشت کرده و در مسیر به پلیس تحویل می‌دادند. کسی حق نداشت بیشتر از یک کیلومتر از خانه‌اش دورتر شود.» هر کس از این قوانین سرپیچی می‌کرد دفعه اول ۱۳۵ یورو و دفعه دوم ۲۰۰ یورو جریمه می‌شد. اگر هم برای سومین بار تخلف می‌کرد او را بازداشت می‌کردند. سمیرا می‌گوید در همان دوره ۵۰ درصد کارمندان دورکار شدند، ۲۰ درصد هم به‌طور موقت از کار بیکار شدند و با ۱۶ درصد کاهش حقوق‌شان را دریافت می‌کنند. «کشور فرانسه به افراد بیکار حقوق می‌دهد. همان اول شیوع کرونا هم اعلام کردند که از تمام مشاغل حمایت می‌کنند. حتی به شرکت‌هایی که به طور موقت تعطیل شدند هم ماهانه پول پرداخت می‌کنند.» در روزهای اول قرنطینه خیلی از مناطق مثل پاریس تبدیل به شهر ارواح شده بود. هیچ‌کس در خیابان‌ها دیده نمی‌شد. سمیرا می‌گوید در فرانسه هم مثل شهرهای ایران در ابتدای شیوع کرونا قحطی ماسک و مواد ضدعفونی‌کننده آمده بود. یکی از دلایلش هم جمع‌کردن تمام ماسک‌ها، مواد ضدعفونی و الکل از بازار و تحویل آن به کادر درمان بود: «رفتار آدم‌ها در مواجهه با بحران یکسان است. مردم فرانسه هم درست مثل مردم تمام کشورها ازجمله ایران نسبت به شیوع کرونا واکنش عجیبی نشان دادند و رفتارهای خاصی داشتند؛ مثلا در ایران یک نفر صریح رالیس می‌زد و اینجا افرادی بودند که پای مسیح رالیس می‌زدند.» فرانسه مهاجرپذیر است و حالا به گفته سمیرا بیشتر کسانی که به کرونا بی‌توجهی می‌کنند همین مهاجران هستند. با این حال سیاستی که از سوی دولت اعمال شد همه را ناچار به رعایت قانون کرد.

ایتالیایی‌ها به شدت وحشت‌زده شده بودند

تا چند هفته پیش براساس گزارش اداره دفاع مدنی ایتالیا آمار فوتی‌های این کشور به ۳۱ هزار نفر رسیده بود و مبتلایان هم بالای ۲۲۰ هزار نفر بودند. مسئولان این کشور می‌گویند موارد بستری بیماران در بخش مراقبت‌های ویژه کمتر شده، با این حال این کشور از نظر تعداد قربانیان کرونا همچنان در رتبه سوم دنیاست. در هفته‌های اول شیوع کرونا خبرهای نگران‌کننده‌ای از این کشور می‌رسید، آمار مرگ‌ومیرها و ابتلا در صدر اخبار دنیا قرار گرفته بود و همه چشم‌ها به وضع مردمی دوخته شده بود که هر روز ویدیوهای مختلفی از شرایط قرنطینه‌شان منتشر می‌شد. فهیمه در همان دوره ساکن یکی از شهرها در همسایگی رم بود. او که دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق بشر در ایتالیاست، از ترس و وحشت ایتالیایی‌ها در مورد شیوع این بیماری می‌گوید: «تا به خودمان آمدیم دیدیم همه جا تعطیل شده و ایتالیا وضع ترسناکی پیدا کرده است. مردم به شدت وحشت‌زده شده بودند. اینجا جمعیت غالب سالمندان هستند. بیمارستان‌ها اوضاع خوبی نداشته و خوب تجهیز نشده‌اند. مرزها بسته شده بود و هیچ‌کس وارد نمی‌شد.» آمار مرگ‌ومیر ایتالیا از همان اول بالا بود؛ آن‌قدر بالا که آدم‌های خارج از مرزهای این کشور را هم به وحشت انداخته بود. ایتالیا بعد از آمریکا و بریتانیا بالاترین آمار قربانیان را دارد. فهیمه می‌گوید یکی از سیاست‌های ایتالیا این بود که آمارهای واقعی و گاهی بالاتر از آنچه واقعی بود را اعلام می‌کرد. مثل کسانی که بیماری زمینه‌ای داشتند و بر اثر بیماری جان‌شان را از دست داده بودند یا مشکوک به بیماری بودند. همین هم شد تا قرنطینه با شدت اجرا شود: «برای خروج غیرضروری از خانه جریمه ۲۰۶ یورویی در نظر گرفته شد. از آن طرف هم از شهروندان ایتالیایی و دانشجویان خارجی که از خانواده‌هایشان دور بودند، حمایت زیادی شد.» فهیمه می‌گوید: «آن ویدیوهایی که از شادی‌کردن و آوازخواندن مردم در دوره قرنطینه منتشر می‌شد اغلب مربوط به ساکنان شهرهای جنوبی ایتالیا بود. در آن منطقه مردم بسیار سرخوش هستند و از طرفی هم در آنجا کرونا شیوع بالایی نداشت. در سایر شهرهای بزرگ مثل میلان و رم و... مردم واقعا هراس داشتند.» فهیمه می‌گوید مردم به حرف مسئولان اعتماد دارند. با اینکه اختلاف نظرهای سیاسی زیادی در ایتالیا وجود دارد زمانی که مردم متوجه شدند مسئولان شفاف با آنها صحبت می‌کنند، احساس کردند که چیزی از آنها پنهان نمی‌شود و توصیه‌ها را جدی گرفتند.

سوئدی‌ها به کرونا اعتقادی ندارند

کارشناسان می‌گویند سیاستی که سوئد برای مدیریت کووید- ۱۹ در پیش گرفت، منجر به تشدید انفجاری کرونا در این کشور شد. سوئد جزو کشورهایی بود که در برابر قرنطینه و فاصله‌گذاری اجتماعی مقاومت کرد. حالا هم تبدیل به کشوری با بالاترین آمار مرگ‌ومیر بر اثر کرونا در میان کشورهای اسکاندیناوی شده است. سالمندان اصلی‌ترین قربانیان کرونا در این کشورند؛ سه‌هزار نفر آخرین آمار فوتی‌های سوئد است. در شرایطی که مردم کشورهای مختلف پشت پنجره‌ها و درهای خانه در انتظار روزهای خوش بودند سوئدی‌ها به رستوران‌ها و کافه‌ها می‌رفتند و در دورهمی‌ها و مراسم خودشان شرکت می‌کردند. هدی بیش از ۳۰ سال است که در شهر گوتنبرگ زندگی می‌کند و دو فرزند دارد. او که به طور مرتب اخبار شیوع این بیماری در ایران را دنبال می‌کند، از همان ابتدا دست فرزندانش را گرفت و در خانه ماند: «اوایل به ما می‌گفتند نگران نباشید ویروس به سوئد نمی‌رسد. وقتی هم که رسید، دولت هیچ کاری نکرد و مدام اعلام می‌کند که اوضاع خوب است. شهروندان سوئدی که اعتماد کاملی به صحبت مسئولان‌شان دارند، شیوع ویروس را جدی نگرفته‌اند و به کارهای همیشگی‌شان ادامه می‌دهند. شرایط طوری است که اگر ماسک بزنیم و دستکش دست‌مان کنیم، متعجبانه و با حالت تمسخر به ما نگاه می‌کنند.» او می‌گوید ایرانیان بیش از همه نگران شیوع کرونا هستند چون می‌دانند در کشورهای دیگر و کشور خودشان چه خبر است. در مقابل اما در سوئد همه چیز عادی است. مدرسه‌ها باز هستند و تنها توصیه‌ای که می‌شود، دست شستن و فاصله‌گذاری اجتماعی است. به‌تازگی هم گفته‌اند که اجتماع بیش از ۵۰ نفر ممنوع است.: «وقتی خبرنگاران از مسئولان دولتی درباره این سیاست‌شان می‌پرسند آنها جواب می‌دهند که این تصمیم آنهاست و با توجه به شرایط کشور این سیاست‌ها را در پیش گرفته‌اند و کاری به کشورهای دیگر ندارند.» البته هدی می‌گوید یکی از دلایل اعلام‌نکردن قرنطینه در این کشور وابستگی بیش از حد دولت و شهروندان به اقتصاد و شرکت‌های خصوصی است.

آلمانی‌ها به قانون و جریمه عادت دارند

در شرایطی که کشورهای دیگر همچنان در چالش بزرگی به سر می‌برند، آلمان با سیاست ثابتی اعلام کرده که روند ابتلا رو به کاهش است. این کشور حالا در تلاش برای تولید واکسن کووید-۱۹ است. با این همه شرایط همچنان خطرناک گزارش می‌شود و دولت نگران آغاز موج بعدی شیوع کروناست. سحر چندین سال است که به برلین مهاجرت کرده و درباره تجربه زندگی در بحران کرونا آنچه بیش از همه توجهش را جلب کرده واکنش آلمانی‌ها به ماجرا بوده است: «وقتی دولت اعلام کرد برای ۱۰ روز مایحتاج‌تان را تهیه کنید مردم به فروشگاه‌ها هجوم آوردند، دستمال توالت و مواد ضدعفونی‌کننده نایاب شد، هیچ جا الکل پیدا نمی‌شد، خیلی وقت‌ها جلوی در فروشگاه‌ها مردم با هم درگیر می‌شدند، بعد محدودیت خرید اعلام شد و مواد ضدعفونی‌کننده جیره‌بندی شد. هر کس فقط می‌توانست یک عدد محلول ضدعفونی‌کننده بخرد. هر چند که خبرهایی درباره احتکار این مواد و فروش‌شان با قیمت بالا هم به گوش می‌رسید. با اینکه ماسک اصلا پیدا نمی‌شد، اما روی صورت مردم هم در خیابان‌ها ماسکی دیده نمی‌شد.» با این حال تا مدت‌ها بعد از اعلام شیوع این بیماری و واردشدنش به آلمان هیچ‌کس نه فاصله‌گذاری را رعایت می‌کرد و نه اصول بهداشتی را. سحر می‌گوید در دوره دورکاری، دولت ۷۰ درصد حقوق مادرانی را که کودک زیر ۱۲ سال داشتند و مجبور بودند در خانه بمانند، پرداخت کرد. همین حمایت‌ها سبب شد تا مردم اعتماد زیادی نسبت به دولت پیدا کنند: «آلمانی‌ها به قانون عادت دارند؛ اگر قانون نباشد هیچ چیز را رعایت نمی‌کنند.» سحر هم نگران خانواده‌اش بود و هر روز با آنها تماس تلفنی داشت. نمی‌دانست دور از کشور، چطور از نگرانی‌اش کم کند: «ما می‌دانستیم شرایط اینجا چطور است. اما از وضعیت داخل کشور بی‌خبر بودیم.»

نیوزیلندی‌ها همان کاری را می‌کنند که دولت از آنها می‌خواهد

نیوزیلند به‌عنوان تنها کشور غربی شناخته می‌شود که از استراتژی «حذف» برای پایان دادن به چرخه انتقال کرونا در مرزهای خود استفاده کرد و توانست با همین سیاست شمار مبتلایان را کم کند. جداسازی بیماران، ردیابی آنها و قرنطینه از مهم‌ترین اقداماتی بود که نیوزیلند برای مقابله با کرونا انجام داد؛ این استراتژی در بیست‌وششم مارس، هفتم فروردین، تشدید و قرنطینه کامل در کشور انجام شد. دولت نیوزیلند به سرعت به مردم هشدار داد و سریع هم از آنها حمایت مالی کرد؛ کشوری با نزدیک به پنج میلیون جمعیت. یکی از شاخص‌ترین اقدامات نیوزیلند به گفته محسن، حمایت از مشاغل است: «همان اوایل بیماری، دولت تصمیم گرفت به مدت سه ماه ۷۵ درصد حقوق فعالیت‌های اقتصادی همراه با کارگر را پرداخت کند تا آنها فعالیت‌شان را تعطیل کنند. آنهایی هم که نیمه‌وقت مشغول کار بودند کمک ۳۰۰ دلاری گرفتند. در اقدام بعدی، تمام مشاغل تعطیل شد و فقط داروخانه‌ها، سوپرمارکت‌ها و بیمارستان‌ها باز بود.» محسن که بیش از ۳۰ سال است در کرایست چرچ نیوزیلند زندگی می‌کند، می‌گوید: «مردم به‌شدت توصیه‌ها را رعایت می‌کردند. می‌دانستند مسأله حیاتی است. آنهایی که وارد کشور می‌شدند به مدت دو هفته در هتلی قرنطینه می‌شدند. مردم دقیقا همان کاری را می‌کنند که دولت از آنها می‌خواهد.»

قرنطینه طولانی، کرونا را در مالزی کنترل کرد

تا هفته گذشته، آمار ابتلا به کرونا در مالزی به بالای ۶ هزار نفر رسیده بود. فوتی‌ها هم کمی بیشتر از ۱۰۰ نفر بودند. حالا هم خبر می‌رسد مساجد مالزی پس از دو ماه تعطیلی بازگشایی شده است. مهدی که ساکن مالزی است، می‌گوید ظاهرا اولین مورد ابتلا در مسجدی در کوالالامپور گزارش شده بود. با این همه، مالزی در گروه کشورهایی قرار می‌گیرد که مدیریت قابل توجهی در بحران کرونا داشته است. مهدی در انتظار ویزای کاری‌اش است، اما به دلیل تعطیلی شرکت صادرکننده ویزا، فعلا بلاتکلیف است. او از همان ابتدای شیوع کرونا در این کشور بوده: «از هجدهم مارس قرنطینه شروع شد و پلیس به‌شدت رفت‌وآمدها را کنترل می‌کرد. افراد حق تردد در مسیرهای بالای ۱۰ کیلومتر نداشتند. هر تخلف برابر است با هزار رینگیت جریمه که البته مبلغ کمی هم نیست.» او می‌گوید اگر مهاجری اینجا تخلف کند و نتواند پلیس را به دلیل رفت‌وآمد غیرضروری‌اش قانع کند، او را به زندان مهاجران که شرایط بسیار بدی دارد، می‌فرستند: «این‌قدر قوانین این کشور سفت و سخت بود که حتی وزیر بهداشت که یکی از پروتکل‌ها را رعایت نکرده بود، جریمه شد.» مهدی می‌گوید قرنطینه به‌طور مداوم تمدید می‌شود و همین هم باعث شد آمار فوتی‌ها و مبتلایان کم شود. مهدی در تمام این مدت نگران خانواده‌اش در تهران بود. به ویژه در روزهای اولی که خبرهای خوبی از ایران به گوش نمی‌رسید: «یک لحظه آرام و قرار نداشتم. در اینجا همه چیز مدیریت شده بود و از تهران خبر می‌رسید که به تعداد فوتی‌ها و مبتلایان اضافه شده اشت.»

کانادایی‌ها حقوق شهروندی را خوب می‌دانند

کانادا هم آمار مرگ‌ومیر بالایی داشته است. در این کشور بالای ۷۵ هزار نفر به این بیماری مبتلا شده‌اند و شمار قربانیان نزدیک به ۶ هزار نفر است. در این میان، مونترال بالاترین موارد ابتلا و مرگ‌ومیر را دارد. مهدیه ساکن مونترال است؛ یک فرزند دارد و از اوایل مارس خانه‌نشین است: «وقتی کرونا در ایران و چین شدت گرفت، ایرانیان اینجا بسیار حساس شدند، اما دولت کانادا تا به خودش بیاید دیر شد. از دهم مارس مدارس و دانشگاه‌ها تعطیل و از مردم خواسته شد از خانه بیرون نیایند. اطلاع‌رسانی درباره شرایط قرنطینه خیلی کامل بود، هر چند که مردم با شنیدن اسم قرنطینه به فروشگاه‌ها هجوم بردند و تا چند وقت با بحران دستمال توالت و ماسک مواجه بودیم. خیلی از مردم نمی‌توانستند تهیه کنند و به همدیگر تلفن می‌کردند تا اگر دستمال اضافی دارند به آنها بفروشند. البته به سرعت این بحران حل شد.» مهدیه می‌گوید مردم کانادا در کارهای تیمی و جمعی بسیار موفق‌اند و به سرعت واردعمل می‌شوند: «دولت خیلی سریع کالاهای موردنیاز مردم را تهیه کرد، حتی از چین واردات محصولات بهداشتی داشت. بعد که قرنطینه اجرا شد، بسیاری در خانه‌ها ماندند و بسیاری هم کارشان را از دست دادند. به همین دلیل دولت برای یک‌میلیون نفر حقوق بیکاری در نظر گرفت.» مهدیه می‌گوید دولت بودجه ۱۸ میلیارد دلاری برای کمک به افرادی که کارشان را از دست داده بودند یا شغل‌شان تحت‌تأثیر شیوع کرونا قرار گرفته بود، در نظر گرفته است: «به هر کسی که در کانادا کارش را از دست داده باشد، به مدت چهار ماه، ماهی دوهزار دلار پرداخت می‌شود و احتمال تمدید آن هم وجود دارد. به مغازه‌ها هم گفته شده تا ۷۵ درصد از کل اجاره‌شان به مدت سه ماه پرداخت و معافیت مالیاتی شامل حال‌شان می‌شود. دولت اعلام کرده مالیاتی را که مردم در این سال‌ها پرداخت کرده‌اند به آنها پس می‌دهد، یعنی از پس‌انداز ملی استفاده کرده‌اند.» در کانادا هم برای متخلفان فاصله‌گذاری اجتماعی، جریمه یک‌هزار تا ۶ هزار دلاری در نظر گرفته شده است: «مردم کانادا به حقوق شهروندی احترام می‌گذارند و قوانین را رعایت می‌کنند.»

آمریکایی‌ها رعایت نمی‌کنند

واشنگتن با جمعیتی نزدیک به ۷۲۰ هزار نفر، بالاترین آمار ابتلا و مرگ را بر اثر کرونا از میان ایالت‌های آمریکا دارد. قبلا خبر آمده بود که بالای ۶ هزار نفر مبتلا شده‌اند و حدود ۳۵۰ نفر هم جان‌شان را از دست داده‌اند. به تازگی هم اعلام شده قرنطینه خانگی در این ایالت تا هشتم ژوئن ادامه دارد. استفاده از ماسک به محض خروج از خانه اجباری است. مدارس تا آخر سال تحصیلی بسته است. آزاده ساکن این ایالت است. او می‌گوید شهروندان اینجا هم در ابتدا موضوع را جدی نگرفته بودند تا اینکه مدارس تعطیل و دورکاری شروع شد: «اوایل مردم با هم قرار و مدار می‌گذاشتند، در پارک‌ها جمع می‌شدند و خیلی عادی در خیابان‌ها تردد می‌کردند. اما یک هفته بعد، قفسه سوپرمارکت‌ها خالی شد. یکباره دستمال توالت و مواد ضدعفونی‌کننده تمام شد و یکی، دو هفته طول کشید تا قفسه‌ها دوباره پر شود.» بعد از شیوع کرونا در واشنگتن، استفاده از ماسک برای ورود به فروشگاه‌ها الزامی و قوانین سفت و سختی بر فروشگاه‌ها حاکم شد: «دولت ماهانه ۱۲۰۰ دلار به افرادی که در مشاغل کوچک فعالیت می‌کردند و شغل‌شان تعطیل شده بود، پرداخت کرد.» با این همه، آزاده می‌گوید که باز هم خیلی از شهروندان فاصله‌گذاری را رعایت نمی‌کنند و آخر هفته‌ها در پارک‌ها جمع می‌شوند یا کنار رودخانه ماهیگیری می‌کنند. تنها سالمندان از ماسک استفاده می‌کنند.

لندنی‌ها رأس ساعت مشخصی برای نیروهای درمان دست می‌زنند

بریتانیا هم سیاست متفاوتی با کشورهای دیگر در پیش گرفته بود. در این کشور تست به‌شدت کم بود و در هفته‌های اول، قرنطینه‌ای اعمال نشد. گفته می‌شد اصرار دولت بر ایمنی جمعی است. اما پس از آن با بالا رفتن آمار ابتلا و افزایش انتقادها، آزمایش‌گیری بالا رفت. در ادامه آمار منتشر شده دولت بریتانیا، حکایت از آن داشت که تعداد قربانیان این کشور از سایر کشورهای اروپایی بالاتر بوده است. تا اوایل ماه می، تعداد قربانیان این ویروس به ۳۰ هزار و ۷۶ نفر رسیده بود که حکایت از پیشی گرفتن آمار این کشور نسبت به ایتالیا دارد. شکوفه ساکن لندن است. او و تمام اعضای خانواده‌اش در هفته‌های اول شیوع بیماری، مبتلا شدند و حالا از تجربه‌اش درباره زندگی در کشوری که سیاست متفاوتی برای مدیریت بیماری در پیش گرفته بود، می‌گوید: «ما هیچ پولی بابت درمان ندادیم و بیمه عمومی تمام هزینه‌ها را پوشش می‌دهد. تلاش تیم درمان این است که کمتر کسی به بیمارستان مراجعه کند.» شکوفه می‌گوید در این مدت حتی فراتر از درمان، حمایت‌های زیادی از مبتلایان و خانواده‌هایشان می‌شد تا کسی از خانه خارج نشود؛ مثل تیم‌های داوطلبی که خریدهای خانه شهروندان را به صورت رایگان انجام می‌دهند: «از اواخر مارس، قرنطینه شروع شد و اعلام کردند که هر نفر تنها یک بار می‌تواند از خانه خارج شود. کسی حق نداشت در پارک‌ها پیک‌نیک کند و بیرون رفتن تنها برای خرید مواد غذایی، ورزش کردن و مراجعه به داروخانه مجاز بود. تمام پزشکان هم به صورت رایگان ویزیت می‌کردند.» شکوفه می‌گوید با اینکه چندین ماه از آغاز شیوع بیماری می‌گذرد، اما شهروندان لندن هنوز هر پنجشنبه ساعت هشت شب با اشتیاق از پنجره خانه‌شان برای کادر درمان دست می‌زنند.

نروژی‌ها به کارهای داوطلبانه علاقه دارند

نروژ با اینکه در همسایگی سوئد قرار دارد، قوانین حساب‌شده‌تری برای مدیریت بیماری در پیش گرفته است. تاکنون ابتلای نزدیک به ۶ هزار نفر و فوت بیش از ۷۰ نفر تأیید شده است. در این کشور اصراری به استفاده از ماسک نیست. حتی به مردم توصیه می‌شود برای هواخوری به طبیعت بروند و ورزش را متوقف نکنند. آمارها که بالا رفت، مدارس و دانشگاه‌ها بسته شد. آنها که بیمار بودند، اگر از خانه بیرون می‌رفتند جریمه نقدی می‌شدند و اگر این اتفاق تکرار می‌شد، بازداشت‌شان می‌کردند. اینها روایت ساراست که چهار سال از اقامتش در اسلو می‌گذرد. با اینکه دولت مشاغل را تعطیل نکرده، اما به طور کلی ۲۰ درصد از ساعت کاری کارمندان و ۲۰ درصد از حقوق‌شان کم شده است: «وقتی شیوع بالا رفت، برخی از شرکت‌ها ۹۰ درصد از نیروهایشان را تعلیق کردند. از جمله شرکت ما که در زمینه گردشگری فعالیت می‌کند. افراد بیکار ۶۲٫۵ درصد از حقوق‌شان را از بیمه بیکاری می‌گیرند.» با این حال، جالب‌ترین بخش برای سارا که بیش از چهار سال از زندگی‌اش در این شهر می‌گذرد، کارهای داوطلبانه نروژی‌هاست: «در سایتی بخشی به اسم کرونا راه افتاد که در آن افراد برای انجام کارهای داوطلبانه اعلام آمادگی می‌کردند؛ مثلا آموزش آنلاین کودکان، سگ‌گردانی، خریدکردن و...» سارا، در اوج بحران هر روز در تماس با خانواده‌اش گریه می‌کرد و نگران ابتلایشان بود: «خیلی از ایرانیان درخواست داده بودند تا یا خودشان به ایران بروند یا خانواده‌هایشان پیش آنها بیایند. مثل زنان باردار. اما با این درخواست‌ها مخالفت می‌شد.»